

פרשיות אחרי מות קדושים – מדריך למתקדש: מהם חיים של קדושה?

1. **ויקרא יט:** וידבר ה' אל משה לאמור: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם **קדשים** תהיו כי **קדוש** אני ה' ... **סיום הפרשה:** והייתם לי **קדשים** כי **קדוש** אני ה' ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי.

רש"י: דבר אל כל עדת בני ישראל – מלמד שפרשה זו נאמרה **בהקהל**. **עירובין נד:** כיצד סדר משנה? משה למד מפי הגבורה. נכנס אהרן ושנה לו משה פירקו. נסתלק אהרן וישב לשמאל משה. נכנסו בניו ושנה להם משה פירקו. נסתלקו בניו, אלעזר ישב לימין משה ואיתמר לשמאל אהרן... נכנסו זקנים ושנה להם משה פירקו, נסתלקו זקנים נכנסו כל העם ושנה להם. **אלשיך:** למה הוצרכה הקהלת כל עדת ישראל בפרשה זו? הנה יש בני אדם תועים באומרם כי לא כל אדם זוכה לזה כי אם חד בדרא ותרי בדרא ... אך לא כן הוא, שאין איש בישראל שלא ישיג אם ירצה לעלות בתורה וכשרון המעשה והתבודד בחסידות עד 'קדוש יאמר לו'. על כן צווה יתברך: 'דבר אל כל עדת בני ישראל וכו' קדושים תהיו' - להורותם כי כל העדה מוכנים לכך.

2. **ויקרא י:** ויקחו בני-אֶהֱרֹן נָדָב וָאֶבִיהוּא אִישׁ מִחֶתְתוֹ וַיָּתְנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ קֶטֶרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה. **שם:** יִין וְשֵׁכָר אַל-תִּשֶׁת אֶתָּה וּבְגִיד אֶתָּךְ בְּבֹאֲכֶם אֶל-אֶהֱל מוֹעֵד וְלֹא תִתְנוּ - **רש"י:** שתוי יין נכנסו למקדש, שאחרי מיתתן הזהיר הנותרים שלא יכנסו שתויי יין. **במדבר ג,ד:** וימת נדב ואביהוא לפני ה' בהקריבם אש זרה לפני ה' במדבר סיני **ובנים לא היו להם.**

אור החיים: בקרבתם לפני ה' וימותו – שהתקרבו לפני אור העליון בחיבת הקודש ובזה מתו. והוא סוד מיתת הנשיקה שבה מתים הצדיקים. ורמז בזה הפלאת חיבת הצדיקים שהגם שהיו מרגישים במיתתם, לא נמנעו מלקרוב לדביקות, נעימות, עריבות, ידידות, חביבות, חשיקות עד כלות נפשותם מהם.

3. **רמב"ן ריש פרשתנו:** בתורת כוהנים ראיתי: 'פרושים תהיו' ... והיא המוזכרת בתלמוד שבעליה נקראו 'פרושים'. והעניין כי התורה אסרה עריות ומאכלים אסורים, אבל התירה ביאת איש באשתו ואכילת בשר ויין, ואם כן ימצא בעל התאוה מקום להיות שטוף בזימת אשתו ולהיות בסובאי יין ובזוללי בשר וידבר כרצונו בכל הנבלות [דברים בטלים] שלא הוזכר איסור זה בתורה ויהיה **נבל ברשות התורה** ... לפיכך בא הכתוב אחרי שפרט האיסורים וצווה בדבר כללי שנהיה פרושים [גם] מהמתרות. ימעט במשגל, כמו שאמרו שלא יהיו תלמידי חכמים מצויים אצל נשותיהן כתרנגולין ... ויקדש עצמו מן היין במיעוטו, כמו שקרא הכתוב הנזיר בשם 'קדוש' ["כל ימי נזרו קדוש יהיה"].

היום יום כה אדר ב: החסיד ר' מרדכי האראדאקער סיפר: פתגם הראשון ששמעו מרבינו הזקן כשבאנו לליאזנא היה: מה שאסור - אסור **ומה שמותר - לא צריך [מיותר]**. כשלוש ארבע שנים עבדנו בזה עד שהבאנו זה בענייני חיינו ורק אז נכנסנו ליחידות לשאול דרך בעבודה.

4. **תוספות קידושין ב,ב:** הרי את מקודשת שלי, כלומר מקודשת לעולם **בשבילי**, כמו הרי הן מקודשין לשמים להיות לשמים ... **מיוחדת לי**.

תניא פ"ו: וצד הקדושה אינו אלא השראה והמשכה מקדושתו של הקב"ה ואין הקב"ה שורה אלא על דבר **שבטל** אצלו יתברך ... ככל איש ישראל למטה שבכוחו להיות בטל ממש לגבי הקב"ה במסירת נפשו על קדושת ה' ... אבל כל מה שאינו בטל אצלו יתברך אלא הוא דבר נפרד בפני עצמו אינו מקבל חיות מקדושתו של הקב"ה מבחינת פנימיות הקדושה ומהותה ועצמותה.

רמב"ם דעות ג: המהלך בדרך זו כל ימיו - **עובד את ה' תמיד**, אפילו בשעה שנושא ונותן ואפילו בשעה שבועל, מפני שמחשבתו בכול כדי שימצא צרכיו עד שיהיה גופו שלם לעבוד את ה'. ואפילו בשעה שהוא ישן, אם ישן לדעת כדי שתנוח דעתו עליו וינוח גופו כדי שלא יחלה ולא יוכל לעבוד את ה' והוא חולה - נמצאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא. ועל עניין זה ציוו חכמים ואמרו 'וכל מעשיך יהיו לשם שמיים'.

תורת מנחם תשכג ב/324: צריך להיות בירור הגוף ונפש הבהמית (לא ע"י תעניות וסיגופים אלא) באופן ד'עזוב תעזוב עמו' והיינו שהם עצמם יתהפכו לקדושה, כך שכאשר ישנו איזה כח וכישרון מיוחד בגוף ונפש הבהמית, הנה הם עצמם צריכים להכריז 'אין עוד מלבדו'.